

türk sineması e-dergi

nisan/2012

www.ucuncuadam.wordpress.com

Üçüncü Adam

www.ucuncuadam.wordpress.com'un hediyesidir. Para ile satılmaz.

"Karamürselli Deli Hamdi'nin
Kendi Kendini Mağdur Etmesi"

Halk
"Selvi Boylum
Al Yazmam"
dedi...

Ağın Unutulmaz Karakteri:
"Tarih Öğretmeni Osman"

"OPUAA PIŞŞUU!"
Bir Kavganın Anatomisi...

Alpay İzer'e dair...

Üçüncü Adam

türk sineması e-dergi

genel yayın yönetmeni

Erhan TUNCER

grafik/tasarım ve uygulama

Gürkan BAYAR

dış kaynak ve ulaşım

R. Çağlar KÖKNAROĞLU

editör

ideist
tanıtım ve reklam hizmetleri

www.ucuncuadam.wordpress.com

www.ideist.com

Sinemanın "yıldız"ları vardır. Yakışıklıdırlar, güzeldirler, alımlıdırlar, bir bakışları ile insanı kendilerine aşık edebilirler. Bu yıldızların posterleri vardır. Her sinema severin odasında, en güzel yerde, en az bir tane bulunurlar. En güzel bakış ve duruşları ile bazen bize bakarlar, bazen de ulaşılmaz ufuklara. Öyle güzel ve yakışıklıdırlar ki, uğruna akrostiş şiirler yazılabilir, geceler boyu resimleri ile uyunabilir, hatta çoluğumuza çocuğumuza bile onların isimleri konabilir. Bir tutkudur yıldızlara bağlanmak. Onlar hep afişlerde en önde durur, isimleri en üstte yazılır. Paranın da, şöhretin de, sevginin de en fazlasını hep onlar alırlar. Çünkü buna hem layıktırlar hem de muhtaçtırlar. Başka türlü yaşayamazlar, var olamazlar. Başka türlüşünü düşünemezler dahi. Bu iniş çıkışları gözden kaçırıp yıldızların bazıları kayar, düşer, yok olur. Yalnız asla değerlerini kaybetmezler. "Bir yıldız vardı bir ara..." diye başlayan cümlelerin de başrolleridirler hep. Kısacası hayat, kader, dünya -ne dersiniz deyin-, onları zirveden indirmemekte karar kılmışlardır. Unutulmazlar, her daim hatırlanırlar...

Bir de "üçüncü adamlar" vardır. Bu üçüncü adamlar, her daim vardılar, lakin nedense yokmuşçasına uzaklarda, kıyılarda, köşelerde dururlar da, yıldızlara bakalar. Yıldızlardan -rol icabı- devamlı dayak yerler, küfür yerler, öldürülürler, başışlanırlar, sevilirler... Üçüncü adam olmak zordur, önce bunu bilirler. Hiç bir afişte isimlerinin yer almayacağını bilirler ama yine de bazen bir sevda uğruna, bazen de karın tokluğuna yıldızların gölgesinde yer alırlar. Bazı yıldızlar onları önemsemez, aynı evrende bulunmaktan dahi çekinirler. "Kestik!" denildi mi, bir üçüncü adam ile yıldız hemen ayrılır başka masalara giderler. Ama yıldızların iyileri de vardır. Kendi yemez üçüncü adamlara yedirirler. "Ben ısınıyorsam o da ısınacak derler"... Sevgileriyle ısıtırlar. Varlıklarıyla ısıtırlar. Ama bu türlü yıldız her daim gözükmez insana, her daim nasip olmaz üçüncü adama. Yıldız, yeni işlerde yine yıldız olmak için, elbette ki köprüden atlamaktır. Öyleyse köprüden kim atlayacaktır? Tabii ki kolunun kırığı geçen ay düzelmiş, üçüncü adam... Üstelik kendisine sorulmadan "ben yaparım diyecektir..." Peki niye yapacaktır bunu üçüncü adam? Çünkü iki kuruş daha kazanacaktır. Çünkü bütün iş için aldığı ücreti, önceki gün kahvedeki borcuna saymış, yine cebi delik gelmiştir yıldızların yanına...

Sonra yıllar geçmiştir. Üçüncü adam yaşlanmıştır. Bedeni kendini taşıyamaz olmuştur. Hiç bir hayat güvencesi yoktur. Ve... Bir üçüncü adam terk ediverir alemi. Ki bu adam, üçüncü adamların en devî, en yufka yürekli, Yadigar'ı... Bir kış sabahı, İstanbul'un bir parkında, donarak ölmüş bulurlar Yadigar'ı... Üçüncü adamların en kocamanı, terk eder yıldızlarını. Cebinden yeni rolü için giymesi gereken beyaz elbisesinin parası dahi çıkmaz. Bir kez dahi ısınmadan göçer, göçer gider sessizce. Kendi gider, adı kalır Yadigar... Üçüncü adamların kaderi budur. Üç kuruş için en olmadık filmlerde oynamışlardır. Zamanında kötü adamların en kötüsü olan üçüncü adamlar, 78'lerde anadan üryan soyunup, sönmüş yıldızlarla "kaçak" filmlerde oynarlar. Bazı yıldızlar renki kutu aracılığı ile onları eleştirdiklerinde de "mecburduk" dahi demezler. Diyemezler. Diyemedi göçüp giderler. Kimi bir kahve köşesinde, kimi bir otel odasında, kimi pis bir apartman dairesinde, kimi belediyelerin bakım(!) evlerinde, ilk ve son başrollerini oynayıp, hayatlarında ilk kez yıldız olurlar...

Alpay İZER'e dair... 3-4

5-6 Unutulmaz Sahneler ve Karakterler

"OPUAA PİŞŞUU !" Bir Kavganın Anatomisi... 7

8 Türk Sineması Anketleri Halk "Selvi Boylum Al Yazmalım" dedi... 9

İçindekiler

Alpay İZER'e dair...

"1944 yılında Erzurum'da doğan Alpay İzer, 1971'de İstanbul Belediye Konservatuvarı'nın Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Profesyonel olarak çeşitli topluluklarda oyunculuk ve yönetmenlik yaptıktan sonra sinema ve televizyon filmleri için senaryolar yazdı."

Yukarıdaki minik özgeçmişten sonra işin aslına gelelim;

Sinema kariyerine bir hayli tersten başlayan İzer, ilk olarak bir erotik /komedi filmde yer alır. Kariyerine "tersten" başlar çünkü, 75-80'li yılların büyük fenomeni erotik/komedi'ler genellikle sinema ve tiyatrodan uzun sürelerden beri canhıraş bir şekilde çalışan ama cebine sadece bir veya iki günlük geçim paraları giren emektar sinemacıların en önemli geçim kaynağıdır. Kazım Kartal, Turgut Özatay gibi bir çok sinema emektarı, hayatlarını idame ettirebilmek için, gönülsüz de olsa bu filmlerde oynamış, az çok para kazanmış ve bir çoğu bu filmlerden sonra sinema kariyerini bitirmiş, ömrü vefa edenler 90'lı yıllarda tek tük çekilen iyi film ve dizilerde oynamış, son yıllarını da çalışarak geçirmiştir. Hadi Çaman, Ali Poyrazoğlu, Aydemir Akbaş, Bülent Kayabaş, Mete İnsel gibi aslen tiyatro kökenli oyuncular da, dönemin siyasi buhranından dolayı perdelerini sık sık kapamakta olan tiyatrolarından çıkıp bu filmlere yönelmiş ve ceplerini az da olsa doldurmuşlardır.

İşte tüm bu buhranlı zamanlarda bir tiyatrocunun çıkıp, ilk adım olarak bir erotik/komedi filmde oynamayı tercih etmiştir. Daha doğrusu tercih etmemiş, zorunda kalmıştır. Çünkü ne "yıldız" olacak kadar yakışıklıdır, ne de ilk filminde önemli bir yan karakter oynayacak

kadar da tecrübeli. Üstelik çok yakışıklı dahi olsa o dönemin tüm "yıldızları" senede bir iki film yapıp evlerinde oturduğundan ve ortalık türkücü filmleri ile kaynadığından, kendine yine yer bulamayacaktır. Kader bu ya, sesi de bir türkücü olacak kadar yanık değildir. O halde para kazanacak ve "bir yerden bir şekilde başlanacak" sinema kariyerinin ilk adımı erotik filmler olur. "Kokla Ama Koparma" adlı filmle başlar sinema serüveni. Ardından komedi yanı sıra daha ağır basan ama kıyıda köşesinde erotik çağrışımlar da taşıyan Ali Poyrazoğlu'lu ve Aydemir Akbaş'lı birkaç filmde oynar ve yıl 1975'i gösterdiğinde, bizim kanaatimizce –ve eminim ki sizler için de öyledir- en iyi performansını sergilediği "Bitirimler Sınıfı" adlı filmde Selim karakterini canlandırır. Bu öyle bir karakterdir ki ve Alpay İzer bu role öylesine hayat vermiştir ki, izleyici bu filmi izledikten sonra eminim "keşke erotik / komedilerde oynamasaydı da hep böyle yan karakterle var olsaydı" demekten kendini alamamıştır.

Genel olarak iki parça halinde değerlendirilecek filmin ilk kısmı okulda öğrenciler arasında, diğer kısmı da öğrencilerin tatil için geldikleri bir otel ve plajında geçmektedir. İşte Selim karakteri de –yani Alpay İzer- filmin ikinci bölümündeki tatil sahnelerinde kendini gösterir. Selma öğretmene

(Perihan Savaş) tıpatıp benzeyen sevgilisini herkesten kıskandığı için psikolojisi bozulan bir karakteri çok başarılı bir oyunculuk performansı ile vermiştir İzer. Sonlara doğru karısını öldürmüş ve olaya bir kaz süsü (botla denize açıldıklarında bot devrilir) vererek kurtulmaya çalışmış ama Sezer'in (Sezer İnanoğlu) tüm olayları başından beri takip etmesi ve durumu önce hocasına sonra da polise söylemesi ile yakalanmıştır. Böylece filmdeki görevi biter. Eminim ki Alpay İzer'in adını bilmeyenler ve isim olarak onu hatırlamayanlar dahi oynadığı bu rol kendilerine hatırlatıldığında, mutlak suretle İzer'i anımsayacaklardır.

Bu filmdeki başarılı grafiğinden sonra, Türk Sineması'nın "ustasız ustası" Lütfi Ö. Akad'ın "Diyet" adlı Ömer Seyfettin uyarlamalarının ilk filminde Veli Çelebi karakterini canlandırmış, çalışılabilecek en usta isimle bir kez dahi olsun çalışma şerefine nail olarak, öyle sanıyorum ki hem mutlu olmuş, hem de filmografisinde böyle bir film yer aldığı için her daim gurur duymuştur.

74-76 yılları arası "Kolombo Şakir", "Mahallede Şenlik Var", "Canavar Cafer", "Parayla Değil Sırayla", "Sokak Şarkıcıları" adlı erotik/komedilerin de senaryolarını yazan İzer, geriye dönüp baktığımızda 60'lı yıllarda bir çok çocuk oyunu da yöneterek hem para kazanmış, hem de çok sevdiği tiyatrodan ayrı kalmamak adına çalışmalarını sürdürmüştür.

75 yılında oynadığı bu filmin ardından, 76 yılına kadar "Randevu", "Çin İşçi Japon İşçi", "Plaj Horozu", "Yok Devenin Başı", "Canavar Cafer", "Mahallede Şenlik Var", "Leş Kargaları", "Kolombo Şakir", "Arzu Bitmeyen Şarkı" adlı erotik/komedi filmlerinde oynar. 76 yılının sonlarına doğru da, bir adet macera filmi sıkıştırır araya İzer. Filmin adı "Kan Kardeşler" dir.

Bekçiler Kralı - 1979

Filmde bir avukatı canlandırırken de başarı grafiği yüksektir ama asla Bitirim Bitirim Kardeşler'deki Selim karakterinin ötesine geçemez. Çünkü o karakter öyle bir karakterdir ki, her sinema oyuncusunun başına kariyeri boyunca bir iki defa anca denk gelir.

76'dan 79 yılına kadar sinemaya ara verir. Hiç bir filmde oynamaz. Dostlar Tiyatrosu'nda oyunlar oynar ve geçimini sağlar. 79-80 arası "Aşk Şarabı" ve "Öttür Kuşu Ömer" adlı iki erotik/komedide ve dört adet Kemal Sunal filminde yan karakterlerde oynar. "Bekçiler Kralı" ve "Devlet Kuşu" adlı filmlerde bakkal karakterlerini, "Umudumuz Şaban" filminde üç kağıtçı muhtar Yaşar Şereflikoç karakterini, "Zübük" filminde de avukat Burhan karakterini canlandırır.

6 sene ara verdiği sinema kariyerine 1986 yılında "Perihan Abla" dizisi ile dönüş yapan Alpay İzer, dizide kahveci Saffet karakterini uzun bir süre boyunca başarı ile canlandırır.

1987 yılında son filmi olan "Yasemin" filmi ile Türk Sineması'na, 1990 yılında da hayata "veda" eder...

ALPAY İZER FİLMOGRAFİSİ

Kolombo Şakir (Senaryo)
Mahallede Şenlik Var (Senaryo)
Canavar Cafer (Senaryo)
Parayla Değil Sırayla (Senaryo)
Sokak Şarkıcıları (Senaryo)

Gariban Şakir - 1975
Yok Devenin Başı - 1975
Diyet - 1975
Randevu - 1975
Plaj Horozu - 1975
Kokla Ama Koparma - 1975
Horoz Gibi Maşallah - 1975
Erkeğim Benim - 1975
Elma Şekeri - 1975
Çin İşi Japon İşi - 1975
Çapkın Kızlar - 1975
Canavar Cafer - 1975
Bitirimler Sınıfı - 1975
Ah Bu Gençlik - 1975
Mahallede Şenlik Var - 1976
Leş Kargaları - 1976
Kolombo Şakir - 1976
Bitmeyen Şarkı - 1976
Kan Kardeşler - 1976
Arzu - 1976
Derviş Bey - 1978
Cevriyem - 1978
Bekçiler Kralı - 1979
Umudumuz Şaban - 1979
Öttür Kuşu Ömer - 1979
Aşk Şarabı - 1979
Devlet Kuşu - 1980
Zübük - 1980
Zifaf - 1983
Perihan Abla - 1986
Yasemin - 1987

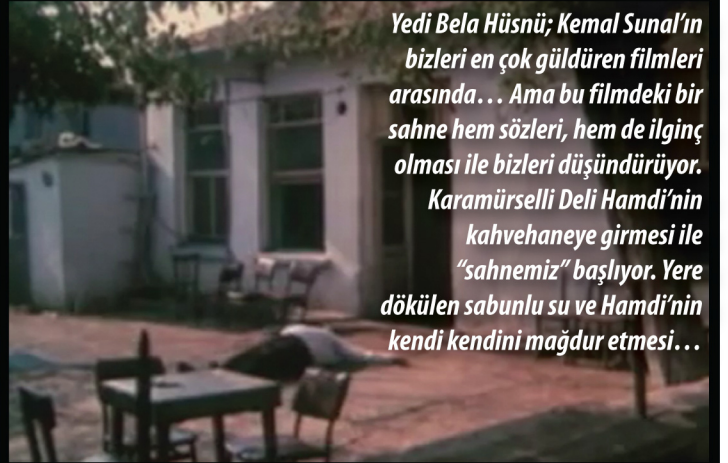
Diyet - 1975

Ortaokul ve sonra da Lise dönemlerindeki güzel bir arkadaşlık. Birlikte edebiyat ve tiyatro çalışmaları ve o çalışmalardan kalan bir anı...
Yıl 1961 ya da 1962...
Alpay İzer'in sahneye koyduğu 'Tom Sawyer' isimli çocuk oyununda, ve O daha on dört yaşında...

DELİ HAMDİ'nİN

KENDİ KENDİNİ MAĞDUR ETMESİ

Yedi Bela Hüsni; Kemal Sunal'ın bizleri en çok güldüren filmleri arasında... Ama bu filmdeki bir sahne hem sözleri, hem de ilginç olması ile bizleri düşündürüyor. Karamürselli Deli Hamdi'nin kahvehaneye girmesi ile "sahnemiz" başlıyor. Yere dökülen sabunlu su ve Hamdi'nin kendi kendini mağdur etmesi...

Tarih Öğretmeni Osman diyor ki:

Osman:Sen!

Öğrenci: Ben mi?

Osman: Sen değil arkandaki gözlüklü!

Öğrenci: Buyur hocam.

Osman: Gel buraya! Dersimiz yeni başladı, bu yıldan soramayız değil mi?

Öğrenci: Evet.

Osman: Ya geçen yıl ki derslerimiz?! Unutmuşundur değil mi?

Öğrenci: Bilmem.

Osman: Bilmem ne demek?! Ben unutulmicak demedim mi?

Öğrenci: Dedin hocam.

Osman: Güzel... Bakalım unuttun mu?! Anadolu Türk Beylikleri'nin kuruluş ve yıkılış tarihlerini tekrarla!

Karamanoğulları?!

Öğrenci: 1483- 1527.

Osman: Germiyanogulları?!

Öğrenci: 1300-1428.

Osman: Candarogulları?!

Öğrenci: 1429-1461.

Osman: Aydınoğulları?!

Öğrenci: 1308-1425.

Osman: Eminmisin?!

Öğrenci: Eminim.

Osman: Eminmisin?!

Öğrenci: 1426 olabilir.

Osman: 1426 ha! Öylemi?! Çıkar gözlüklerini yavrucuğum!

Öğrenci: Gözlüksüz göremem ki efendim.

Osman: Ben görürüm! Çıkar. Ben demedim mi bütün tarihler ezbere bilinecek diye hı?!

Öğrenci: Ama hocam geçen yılın dersleri.

Osman: Ben anlamam! Hiç biri unutulmayacak! Hiç biri! Hiç biri! Haylaz herif! Sümsük herif seni!

Karakterin Adı: Tarih Öğretmeni Osman

Karakteri Canlandıran: Hüseyin Kutman

Karakterin Amacı: Otoritesini korumak için önüne gelen tüm öğrencileri pataklamak.

Şu An Ne Yapıyor?: Mehmet Hoca'dan gördüğü tepkiden sonra öğrencilere eli kalkmaz oldu. Öğrencilerin gözünde melek gibi bir insan oldu. Hatta bazı öğrencilerden dayak yediği söylenen riyavetler arasında.

"OPUAA PİŞŞUU!" BİR KAVGANIN ANATOMİSİ

İtiraf edelim ki, biz 90'larda çocuk olanlar, ilkokul yıllarında –hatta belki lisede bile- ne zaman şakasına kavga etsek, ağızımızdan ilk yumrukla beraber bir "Opuuuuuuuuuu... Pişşşşş'uuuu" çıkardı. Bunu bizden bir önceki kuşağın da mutlaka yaptığına inanıyorum. Artık mazi olmuş mahalle kavgalarında – o dönem bizim için bu bir çeşit ritüel haline gelmişti- ağızımızdan çıkmasa da içimizden hep o nidaları tekrarlamıştık. Çünkü kavgada ses olmalıydı. Yumruk attın mı, tekme attın mı inlemeliydi mahalle. "Ne oluyor orada yahu?" diyerekten insanlar koşup gelmeliydi. Bu ses o esnadaki "yakarım ulan" "öldürürüm ulan hepinizi" kadar gerekiyordu neredeyse. Hem neresinden bakarsanız bakın meseleye, kötü bir durum olan kavga, aniden ilginçleşmiyor muydu? Demek istediğimi anladınız. Kulağımıza yerleşip hafızamıza kazınan ve dilimizin ucunda dolaşan "o ses" Cüneyt Arkın'lı aksiyon filmlerinden bize yadigârdır. Baksanıza usta aşağıda nasıl da sert bakmış. Uçan tekmeyle nasıl de ihtirasla atmış. Şimdi o vurur da ses gelmez mi?

Sesin nereden geldiğini bilmeyenimiz yoktur ama yine de hatırlatmakta fayda var. Bruce Lee üstadın, aralarına ölümüne daldığı karate kursu öğrencilerine her vurduğunda bu ses çınladı kulaklarımızda. O bunu bir şekilde deşarj olmak için ağızla yapıyordu. Elbette efektler de ekleniyordu ama Bruce Lee'nin ağızdan çıkanlar da yeterince ilginç değil mi? Yine bilenler bilir, çok değişik sesler çıkardığı da olmuştur. Esasında bu seslerin başlangıcı biraz daha eski dönemlerin kung fu filmleridir. Başrolünde yerel sanatçılar da olsa –ki onlar da deli kavga ederdi hani- filmin meselesine bakılmadan direk kavga sahneleri izlenirdi. Zaten olup bitenleri izlemekte üstümüze yoktur. Mahallemizde kavga olmaya görsün. Evdeyse pencerelelere koşup izleriz, eğer evde değilsek kavganın dibine kadar gireriz. Kısacası biz hayatın figüranları, ana olaylara uzaktan

bakmayı severiz. Kavga bitince evlerimize yahut mahallemize dağılıp kavganın kritiğini yapmakta da çok profesyoneldir. E böyle olunca kavgalı gürültülü filmlere ilgimiz de diğer filmlere nazaran daha fazla olmuştur. Şimdilerde bu durum biraz değişse de 70'leri, 80'leri göz önünde bulundurduğumuzda tezimiz doğrulanıyor.

Birkaç Cüneyt Arkın'lı film çeviren İran'lı aktör Firuz, burada tekme atmak-tan çok, bildiğimiz uçuyor...

İşte o dönemlerde bir jön, karate dersi almaya karar verip, siyah kuşağa kadar yükseliyor. Bir süre sirklerde çalışıp –daha doğrusu orada çalışanlardan ders alıp- ata binmeyi, kılıç kuşanmayı öğreniyor. Sonra da sinemaya dinamik kavga sahnelerini getiriyor. Kendi deşimiyle: "Benden önce kavgacılar, başrole bir yumruk atardı. O bu yumruğu ekarte edip, en fazla bir yumruk atardı ve kavga bitirdi. Ben bu kavga sahnelerine hareket getirdim." Onu tanıyorsunuz tabii ki: **Cüneyt Arkın**.

Aynı anda onlarca adamı dövebilecek kaç jön vardır ki sinemamızda? Hem de bu kadar güzel, bu kadar estetik. 70'lerde elinden neredeyse hiç çıkarmadığı deri eldivenleri ile attığı her yumrukta çıkan "Opuuuuuuuu"lardır bana bu yazıyı yazdıran. Bir yandan da geçen ay yayınladığımız "Sinemamızın Unutulmuş Mesleği: Kavgacılık" adlı yazımın da tamamlayıcısı olsun istedim. Yumruk almak –yani yumruk yiyormuş gibi yapmak- ne kadar önemliyse, atmak da o kadar önemlidir. Üstat bunu her röportajında üzerine basarak tekrarlamaktadır. Bazı filmlerinde, tek plandan oluşan kavga sahnelerinde Cüneyt Arkın'ın ağızına baktığınızda, sürekli olarak "hadı... hoop..." gibi komutlar göreceksiniz. Dublaj esnasında bunlar seslendirilmediğinden farkında dahi olmuyoruz ama üstat kavga ederken, kavgayı gayet disiplinli bir şekilde yönetiyor. Attığı her yumruğun, tekmenin hesabı öncesinden yapılmış durumda. Kazalar elbette oluyor ama her şey kontrollü.

Behçet Nacar bir söyleşisinde diyor ki: "Bizler ağacın altında dinlenirken Cüneyt Arkın çalışıyordu." Bu, onun bu işi ne kadar özenle yaptığının bir göstergesi olsa gerek. Atılan yumruğun yüzü milimle teğet geçmesi, tekmenin kavgacının burnunun hemen önünde dururması ancak çalışılarak yapılabilir ve güçlü bir refleks gerektirir. Kavgacıların saçlarının uzun olması ve yedikleri yumruk anında saçlarının dalgalanması da kavganın inandırıcılığını hiç şüphesiz arttırmaktadır.

Herkes yaptığı işi en iyi şekilde yapmaya niyetlendiğinde ortaya çıkan sonuç ise başarılı kavga sahneleri oluyor. Gerçi diyeceksiniz "Allah aşkına neresi inandırıcı? Cüneyt Arkın on kişinin arasına

giriyor, hepsini dövüp çıkıyor. Gerçekte böyle olmaz ki..." Elbette gerçekte öyle olmaz. Çünkü izlediğiniz bir "film". Gerçek değil. Her adımı belli bir disiplin çerçevesinde yapılmış, kurmaca bir işten bahsediyoruz. Bu yüzden atılan bir okla beş kişinin ölmesine şaşırmamak gerek. Filmler türlerine göre değerlendirileğinden, o türe ait beklentileriniz de belirli bir seviyede olacaktır. Üstadın birçok filminde, bir önceki sahnede olmadığı halde, kavga sahnelerinde bir anda oluşuveren elindeki eldivene hiçbir zaman "saçmalığa bak" diyerek yaklaşmadım. Çünkü o Cüneyt Arkın. Onun bitmeyen silahları, bir ağacı ikiye bölecek kadar keskin kılıçları, omzuna saplanan oku kendi başına çıkaracak kadar cesur bir yüreği var. Yeminini bozmamak için çok direnir ama damarına basıldı mı da kötülerin tamamını öldürmeden ölmez. Ayakta öldüğü dahi görülmüştür. O kraldır. Her türden film çekmiş, sinemamızın gelmiş geçmiş en karizmatik aktörü!

Üstada selam ve saygılarımızı gönderiyoruz. Biliyoruz ki yeri geldiğinde "önce öperim, sonra döverim" diyip, Opuuuuuuuu'lu yumrukları ve tekmeleri ardı ardına patlattığı tüm Üçüncü Adam'lar, tüm kavgacılar onu bir baba gibi seviyorlar -geçen senelerde hastalanıp hastaneye kaldırıldığında ilk ziyaretine koşanlar da kavgacılar olmuştur-. Biz de onu çok seviyoruz. Ömrün uzun olsun...

yazan: erhan tuncer

Yeşilçam filmcilik ATIF YILMAZ sunar.

TÜRKÂN ŞORAY * KADİR İNANIR

AHMET MEKİN

Kasım ayı içerisinde gerçekleştirdiğimiz "Türk Sineması'nın 'En İyi Aşk Filmi' Hangi Filmidir?" adlı anketimiz sonucu en çok oy alan film, "Selvi Boylum Al Yazmalım" olarak belirlenmiştir.

Kullanılan Toplam Oy: 107

1. Selvi Boylum Al Yazmalım: 24
2. Murat ile Nazlı: 15
3. Vesikalı Yarım: 8
4. Devlerin Aşkı ve Senede Bir Gün: 6'şar
5. Arabesk, Menekşe Gözler, Sevmek Zamanı ve Seven Ne Yapmaz: 4'er
6. Dila Hanım, Ah Nerede, Yalancı Yarım, Küçük Sevgilim ve Tatlı Dillim: 3'er
7. Mavi Boncuk, Kambur, Umutsuzlar ve Yalnızlar Rıhtımı: 2'şer
8. Delisin, Balıkçı Osman, Zeyno, Kadın Değil Baş Belası, Samanyolu, Ah Güzel İstanbul, Acı Hayat, Serseri ve Son Beste: 1'er oy almışlardır.

Ünlü 'Kırgız' yazarı,
CENGİZ AYTMATOV'un öyküsü

SELVİ BOYLUM AL YAZMALIM

YARANANLAR: CENGİZ SEZİCİ İHSAN YÜCE ELİF İNCİ

YÖNETMEN: ATIF YILMAZ

YARANANLAR: ATIF MEKİNER SENARYO: ALİ ÖZGENTÜRK KAMERA: ÇETİN TUNCA MÜZİK: CAHİT BERKAY